

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petstojbine po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Jezikovni naredbi in Nemci.

Naposled se je vlada odločila, da je izdala jezikovno naredbo tudi za Moravsko. To je znova razburilo liberalce in narodne Nemce in prišli so v državnem zboru celo s predlogom, naj se zaradi tega toži ministerstvo, kajti take stvari se ne smejo urejati z določbami, temveč samo potom zakona.

Po trditvi nemških glasil jezikovni naredbi nista v zakonih utemeljeni. Kaj tacega mora trditi jedino tisti, za katerega član XIX drž. osnovnih zakonov o občnih pravicah državljanov nima nobene veljave. Jezikovni naredbi se popolnoma vjemata z določbami tega člana in zatorej njiju zakonitost nikdo ne izpodbija.

Nam bi bilo tudi ljubše, da se jezikovno vprašanje za vso Avstrijo jednotno reši s posebnim zakonom. Naredbe lahko nova vlada zopet prekličje. Dolžnost vlade pa vendar ni predložiti zbornici poslancev načrt tacega zakona. Omenjeni član drž. osnovnih zakonov nima nobene določbe, da se izda kak izvrševalni zakon. Zato sme vlada tudi naredbenim potem ga izvršiti. Sicer pa levičarji niso bili vedno tako navdušeni za zakonito vredenje jezikovnega vprašanja. Dosti dolgo so imeli vladno krmilo v rokah in večino v zbornici, da bi bili k članu XIX. državnih osnovnih zakonov sklenili izvrševalni zakon, da so le samo voljo imeli.

Ko se je sklepal civilno-pravni red je slovenski poslanec dr. Ferjančič stavil predlog, da se zakonito določi raba jezika. Mi ne rečemo, da bi levičarji bili morali glasovati za slovenskega poslanca predlog, a lahko bi bili tedaj sami prišli s predlogi. Tega pa niso storili, temveč glasovali za to, da se jezikovno vprašanje pusti nerešeno. S tem so Nemci pač jasno pokazali, da jim ni do rešenja jezikovnega vprašanja potom zakona. Videli bi jedino radi, da

se ohranijo zakonito utemeljene predpravice nemškega jezika.

Tudi liberalni ministri niso bili tega mnenja, da se ima jezikovno vprašanje s posebnim zakonom uravnati. Bivši liberalni pravosodni minister Glaser je tudi bil izdal jezikovno naredbo za Dalmacijo. Jezikovne razmere v Galiciji so tudi z min. naredbo urejene.

Nemški liberalci se nadejajo, da bi se v državnem zboru za noben jezikoven predlog ne dobiła večina, kakor se tudi pod Taaffejem ni mogla dobiti. Upajo, da bi Poljaki ne glasovali za noben predlog, ker radi naglašajo, da jezikovno vprašanje spada v delokrog deželne samouprave. Poljakom je na tem, da ministru ne priznajo kake večje pravice in bi zatorej utegnili glasovati proti vsakemu pravičnemu jezikovnemu zakonu. Če bi drugače ne šlo, bi pa levičarji v državnem zboru skusili ugodno rešitev preprečiti z obstrukcijo.

Poprijeli so se tega sredstva že sedaj proti vladi. S samostojnimi nujnimi predlogi hočejo onemogočiti redno delovanje parlamenta. Narodni Nemci mislijo to taktiko nadaljevati, če tudi njih vodja dr. Steinwender ni s tem zadovoljen in hoče vodstvo odložiti. Liberalni Nemci so se pa že premislili. Ko je večina dovolila manjšini v odsekih toliko članov, kakor je želela, je liberalna levica obstrukcijo sklenila opustiti, če tudi so njena glasila pretiła, da bodo razžaljeni.

Nemci so porabili vsa sredstva, da onemogočijo vsako plodovito delovanje državnega zbora in prej ne odnehajo, da vlada jezikovni naredbi prekličje.

Izdani jezikovni naredbi nista take važnosti, da bi zaradi njiju bil tak hrup opravičen. Že sedaj so se na Češkem in Moravskem češke uloge češki reševale, samo pravosodni minister je rekel, da so pri nekaterih sodiščih na Češkem take uloge bile jako redke. Tako ostane tudi v

bodoče, samo nekaj nemških uradnikov se bode češki naučilo, da ne bode treba od drugih sodišč klicati češčine večjih sodnikov, da so kako češko ulogo rešili, ali kako češko tožbo razsodili, kakor se je sedaj semtertja zgodilo. Z naredbama se delokrog nemščini ni dosti izožil samo nekatera prevajanja odpadejo, ker je češčina za češke stvari tudi notranji uradni jezik.

Glavni boj Nemcev tudi ni v resnici namenjen že izdanima naredbama. Le boje se, da bodo sledile še druge. Tako je potrebna jezikovna naredba za Šlezijo, Koroško, Štajersko in Primorsko. Šlezijo, Koroško in tudi Štajersko Nemci smatrajo za nekako svojo posest. Najrajši bi kar utajili Slovane v teh deželah. Uradovanje je tudi v slovanskih krajih skoro izključno nemško. Na Koroškem in v Šleziji so celo vse javne šole nemške. Nemci se boje, da vlada tudi v teh deželah z jezikovnimi naredbami slovanščini pripomore do veljave. Vladi je le treba migniti s prstom, pa se bode pokazal, kakšni je nemški značaj Šlezije, Dolenjega Štajerja in velicega dela Koroške. Ker vlada potrebuje čeških in slovanskih glasov, utegne biti primorana tudi glede omenjenih dežel ustreči željam Slovencev.

Nemci so pa za to v državnem zboru zagнали silen hrup, da vlado prestrašijo, da se ne bi več udala željam Slovanov. Sedaj se gre za obstanek velicega dela nemške posesti. Če se jedenkrat naredi konec nemškemu značaju omenjenih dežel, bode tudi konec nemškemu značaju Avstrije, katerega Nemci tako radi naglašajo. Ta nemški značaj ni naraven, temveč le umeten. Vzgojila ga je birokracija in potrebuje skrbnega varstva, da ga ne popači slovska slana.

Malo zaupanja pa imajo Nemci v svojo kulturo, da se boje, da bodo že jezikovne naredbe naredile konec prvenstvu in veljavi nemštva v Avstriji. Ko bi bila nemška kultura naših Nem-

LISTEK.

Zadnji grof celjski.

(Dalje.)

Prigodilo se je, da je nastala med kraljem in baronom Einzingerjem razprtija in nesložnost radi neke kupčije. Ta baron je bil silno lakomen in častihlepen človek, ki je prišel kot vsakdanji, priprost mož z Bavarskega na Avstrijsko; tukaj si je pa pridobil toliko bogastva, da je bil jeden najimovitejših baronov. Zviti modrovalec je mislil na maščevanje in kmalu je izumil črtež, s katerim je lahko vstregel svojemu častihlepju. Ko sem o tem zvedel, nisem se mogel vzdržati smeha škodoželnosti; kajti bil sem uverjen, da pride to delo Einzingerjevo i meni prav. Morebiti je ta vedel, a vendar je potreboval pri tem svojem početji moči celjske rodovine; bil je prisiljen, ako se mu je dozdevalo tudi oprezno, pridobiti me kot zaveznika, v kar sem mu tudi dovolil, obotavljaje se.

Po svojih zvestih, udanih ljudeh sem zvedel o vsakem koraku, ki ga je storil Einzinger. Vedel sem, da je mož brez miru taval od gradu

do gradu, nagovarjaje plemenitnike, ki so bili tako že pripravljani, mahnti jo zoper kralja, da se združijo v jedno stranko, v jedno kolo upornikov in puntarjev. Kmalu je bilo nad tristo zaveznikov. Sklenili so, Ladislava osvoboditi Miroslavovega varstva, in če bi bilo treba tudi s silo. Da so pa pridobili zatirano ljudstvo, skrbeli so Einzinger in njegovi pomagači, da niso pozabili starih pravljic, kako nečloveško, hudo ravna na Miroslavovem dvoru s kraljevskim dečkom, razširili so celo vest, da name-rava Miroslav ugonobiti Ladislava z namenom, da bi se polastil Avstrijske in si jo osvojil. Veliko jih je bilo, ki so to verjeli.

Miroslav se je ravno pripravljaj na potovanje v Rim, da bi prejel v večnem mestu cesarsko krono; glas, da misli svojega varovanca vzeti seboj, obudil je še večjo nezaupnost. Naglo se je razširila vest, da hoče Miroslav nežnega dečka pokončati s „smrtonosnim solncem“ italijanskim.

Dasi je kralj zvedel o namerah zveze plemenitašev, vendar so mu odposlali še 1. dne novembra meseca 1450. leta odposlanstvo, ki je zahtevalo v imenu zaveznikov izročitev Ladi-

slava; ko je pa poslance zavrnil, ne da bi bil vstregel njihovim željam, bil je to ogenj v streho; uporniki so mu odpisali na kratko, da bodejo njegovo zavrnitev predložili deželnemu zboru, ki so ga sklicali na dan 12. decembra meseca na Dunaj. Prvi se je podpisal seveda vsikdar Einzinger. Tega je torej kralj opominjal, naj mirujejo, a mestu Dunaju, čegar mestna gosposka je tako bila zvesto udana kralju je pa zaukazal, da imajo ubraniti in preprečiti posvetovanje deželnega zbora, ki ga je sklical Einzinger.

Ker so me nekateri udje kraljevega sveta že nekaj časa zasledovali in preganjali z nezaupnostjo in zvijačami, nisem se jim več pridruževal ter sem trdno sklenil, kralju pokazati hrbet, Einzingerju sem dal besedo, da sme računati na mojo pomoč. Ničemurni in nestanovitni mož mi je za to stisnil roko, zagotavlja me, da mi bode tudi hvaležen. Kakor da bi bil potreboval njegove obljube! Jedva je napočil odločilen trenotek, hotel sem si pridobiti plačilo za svoj trud sam, in milost držnega novega povzdignenca bila mi je odveč. Molčal sem; kajti Einzinger pač ni smel niti slutiti, kak načrt sem si bil skoval.

cev le polovico tako velika, kakor sami kriče, bi se jim za prvenstvo ne bilo bati. Večja omika ima silno moč. Nemcem se je v Avstriji jedino zaradi tega za prvenstvo bati, ker so jih duševno že Slovani nadkrilili, če tudi so vse vlade nemštvo podpirale.

Baš zaradi tega pa tudi več ne gre nemštvu vodilna naloga v Avstriji in je le v interesu države in prebivalstva, da se naredi konec nemškemu prvenstvu in napravi popolna enakopravnost.

Zedinjena Slovenija.

Slovani prebivamo dve tretjini tostranske polovice. Jedno tretjino spolnujejo Nemci in nekatera romanska plemena. A kljub vsemu temu nimamo mi v državnem zastopu iste moči, katera nam gre po vseh pravicah. Kriva tega so razna slepila, kakor n. pr. državnozbornski volilni red i. dr., katera so nastavljali tujci, večinoma Prusi, katerih pri njih delu ni vodila ljubezen do domovine Avstrije, ampak do hlepenja po slavi, da so Avstrijo v kritičnem času rešili propada.

Po letošnjih državnozbornskih volitvah so prvič stvorili jugoslovanski zastopniki tako skupino v poslanski zbornici, da se je morala vlada na nas ozirati in začela z nami nekoliko resnejši račun, kakor smo jih bili prej vajeni. Slovani, med drugimi tudi Slovenci v „krščansko-slovanski zvezi“ tvorijo s pomočjo zmernejših nemških strank vladno večino. Sedaj je priložnost za nas, da od vlade kaj dosežemo, kajti zastoj in za prazne obljube, kakor do sedaj, Slovenci vlade ne bodo podpirali. Poljaki so za svoje podpiranje v polni meri odplačani, saj sedi več članov iz njih sredine na ministerskih sedežih, Čehi so dobili jezikovno naredbo in upajo doseči tudi svoje državno pravo. Edini mi Slovenci še nismo ničesa dosegli. Zato smemo smelo od vlade zahtevati plačila. Sedaj je treba železo kovati, dokler je vroče.

To plačilo bi bila jezikovna naredba za slovenske pokrajine ali pa zedinjena Slovenija. Ideja o zedinjeni Sloveniji je tako stara, kakor ustava v Avstriji. To stremljenje po zedinjenju kranjskih, štajerskih, koroških in primorskih Slovencev opazamo že leta 1848. Takratni Slovenci Bleiweis, Miklošič, Toman i. dr., uvideli so precej takrat, ko se je nova ustava uvedla, da Slovencem v narodnostnem oziru ne bo mogoče mnogo doseči, če bodo razdeljeni v štiri kronovine, zato ker so videli, da jim povsod stoji od vlade podpirana nemška ali laška večina nasproti, tako, da se njih moči obrabijo že v notranjem deželnem boju in da potem tudi v osredju ne bodo mogli tako nastopati, kakor bi bilo za naš razvoj in narodni napredek koristno in potrebno. Kot član deputacije, katero so leta 1848. kranjski deželni stanovi poslali na Dunaj, naj svitlemu cesarju na srce položi udanost kranjske dežele in nje želje, povedal je Bleiweis nadvojvodi Ivanu, da naj se vsi Slovenci s Kranjskega,

Štajerskega, Koroškega in Primorskega zedinijo v jedno celoto, v Ilirsko kraljestvo. — Od tistega časa je ta ideja spala in le tlela med Slovenci. Sedaj še-le, ko so naši prvaki in narodni voditelji uvideli, kako da je vlada prisiljena z nami računati, začeli so se oglašati pozivi, naj se ljudstvo slovensko po vseh kronovinah začne navduševati in ogrevati za zedinjeno Slovenijo.

Pot do zedinjene Slovenije bi bila jedinstvo kranjskih Slovencev in sloga in bratska ljubezen med pokrajinskimi Slovenci. Ljut boj se bije med kranjskimi Slovenci. Ta boj mora najprej končati, kajti kjer so sveta načela na sredi mora utihniti nasprotovanje. Predznake približanja obeh strank že opazamo. Ako nas vse ne moti, bode ravno „krščansko-slovanska zveza“ tvorila most za zblizanje teh strank. Druga ugodna okolnost za to bi pa bila, kar se nam obeta, preustrojitev programa narodne stranke, kakoršen poziv je že v „Narodu“, Justin prijavil. Ako se to bližanje uresniči, potem bode naša državnozbornska zveza, — kar je še mno. o slabše nego klub, — mnogo trdnjša: Da ni popolnoma zanesljiva, to vemo iz kranjskih časnikov in to ve tudi vlada, katera je v vsem dobro poučena. Ako se pa v resnici naši kranjski bratje zedinijo, bode naša zveza trdna in gotova.

Višji krogi bodo sedaj še bolj prisiljeni, se na naše težnje ozirati. Podpirali nas bodo potem tudi bolj drugi Slovani, posebno Čehi, katerim se je že očitalo, da so za jezikovno naredbo prodali jugoslovanske svoje brate. Ni čuda, da nas ne podpirajo, ker ne vedo v čem. Zjediniti se moramo, povedati svoje težnje in pokazati svojo resno voljo za boj. Seveda se mora ideja zedinjene Slovenije spraviti med ljudstvo, pokazati je treba ljudstvu, kako potrebno je, da se slovenski deli Štajerja, Korotana in Primorja priklopijo središču — Kranjski. Za to poklicani stanovi naj jo razširjajo med ljudstvom in naj vztrajajo pri tem delu. Vztrajnosti nam je v prvi vrsti treba. Ne samo sedaj se oglašati in potem, če se nam precej ne ugodi, se umakniti! Ne, trdno se držimo prepričanja, da mora priti čas, ko se nam naše najsvetejše želje spolnijo, da bode Slovenec na svoji zemlji svoj gospod! Ako bodo videli na Dunaju, da nismo voljni bojno orožje odložiti, se nam bodo seveda nekaj časa upirali, — a naposled se bodo vendar udali, ker bodo videli, da ne zahtevamo nič krivičnega. Saj je dovolj pohlevno od nas, ako za stoletne krivice ne zahtevamo družega zadoščenja, kakor to, da se nam vrnejo stare pravice.

Dobrih posledic bi zedinjena Slovenija imela mnogo za našo ožjo domovino Slovenijo in širjo domovino Avstrijo. Odpraviti bi se morale potem najboljše krivice, katere se nam gode s tem, da se nam ne da šol, kakoršne želimo in kakoršne edino morejo uspevati; ne smel bi se dalje siliti Slovenec po uradih v tujščini si iskati pravice. Jedino le ta pot bi nas tudi mogla rešiti dolžni germanizaciji in poitalijančenju — a ne samo da bi bila to samo branilna sila, dobili bi na ta način nazaj nemške in laške postojanke,

katere leže v našem ozemlju. Da smo opravičeni dobiti te postojanke nazaj, ker so bile prej naše, pričajo nam že dovolj imena prebivalcev teh krajev, če nočejo vedeti ti odpadniki, da govori tudi zgodovina proti njim.

Bila bi nadalje zedinjena Slovenija trden jez proti jugu, kakor je Bleiweis ob zgorej omenjeni priliki nadvojvodi Ivanu povedal. Kaki patrijotje, da so Italijani v Primorju, to nam je že itak znano in da je njih smoter zedinjena Italija, bi vedela tudi osrednja vlada na Dunaji, ako ne bi bila poslala za varuha avstrijskih koristij na Primorsko moža, ki ne podpira družega, kakor težnje iredentov — to in to, v osebi znane namestnika viteza Rinaldinija. Potrebna je torej proti iredenti protipeza ali protitežje v zedinjeni Sloveniji. — Mnogo manj težav bi imela tudi vlada z uradovanjem in manipulacijo. Ne bilo bi ji treba ob vsaki priliki zdihovati, da ji primanjkuje slovenskih uradnikov, ker bi jih potem pri osrednji vladi za celo Slovenijo ne potrebovala toliko, kolikor jih ima, ali bi jih vsaj morala imeti sedaj nastavljenih v navedenih štirih kronovinah.

To bodi za sedaj naša ideja, po tem težimo vsi in ne odnehajmo od svojih zahtev, dokler ne začujemo z Dunaja klice: „Ilirija vstani!“

Na Kreti.

Znano bode našim čitateljem, da je jeden in sicer drugi batalijon našega domačega pešpolka št. 87. tam doli na Turškem, na otoku Kreta, kamor ga je cesar po nasvetu ministra zunanjih zadev, grofa Goluchowskega poslal, Turke in Grke mirit, ki so se na otoku Kreta že več časa grdo klali med saboj. Da se je vojni minister na cesarjevo povelje za naše ljudi odločil, je imel več vzroka, katerih nekteri so sledeči. Ves svet nas pozna, da smo Slovenci vstrajen in potrpežljiv, ob enem pa nad vse pogumen in hraber narod, ki nikdar ne hodimo s cerkvijo okoli križa, temveč križ naravnost tje-kaj nesemo, kjer mu je pravo mesto. Dalje se mi vsacega, tudi celo madjarskega jezika v primerno kratki dobi za potrebo napčimo, toraj so se prepričali na Dunaji, da se bomo tudi z Grki in Turki kmalu toliko sporazumeli, da jim bomo lahko dopovedali, da je tako klanje živinsko, ne pa človeku spodobno. Ker smo pa sami tako bistro glavice, da se z raznimi jeziki in narodi takorekoč le kar igramo in že znamo z njimi govoriti, dal je cesar drugemu sedaj na Kreti bivajočemu batalijonu našega polka moža za poveljnika, kakor ga naša bistroumnost popolnoma zasluži. Ta mož je polkovnik Guzek, polkovnik našega družega batalijona, Slovan po rodu, veleum po duhu. O tem možu se trdi, da govori in piše sedem jezikov in sicer: angleški, francoski, laški, nemški, novogrški, poljski in ruski. Avstrija pač nima kmalu častnika dostojanstvenika, ki bi bil temu polkovniku kos in tak mož spodobi se med svet, kjer dela z našimi fanti domovini in očetnjavi čast! Poglejmo nekoliko

V tem je nastopil 12. dan decembra meseca, katerega se je imelo vršiti odločilno posvetovanje v deželni zbor. Kralj Miroslav je mislil, da smo Celjani liki Dunajčani še vedno na njegovi strani. Dunajski magistrat je pa v resnici stanovitno nasprotoval Einzingerjevimi nameram: ostal je pri svojem sklepu, da se deželni zbor ne sme zbrati v mestu.

Ker so Einzingerju potemtakem preprečili ravno, bližnjo pot, omislil si je torej drugo: zbral je nekaj prav zgovornih mladeničev, ki so nižje sloje dunajskega ljudstva nekako vznemirjevali, pripoveduje jim o stiskah in nadlogah, ki jih mora prenašati Ladislav, ter o blagih, dobrih in hvalevrednih namerah, ki navdaja stranko Einzingerjevo; deželni zbor, kateremu nasprotuje magistrat, ne bi samo Ladislava rešil iz rok mučiteljevih, marveč gledal bi tudi na to, da bi zavladal zopet blagor v deželi in mestu. In tem zborovalcem hoče torej zapreti dunajska višja gosposka svoja vrata! Ali ne bi storila s tem najhujšo krivico?

Tako so govorili Einzingerjevi najemniki, in kjer ni pomagala in izdala njihova beseda, pomagali so si z denarjem. Vino so kar polivali;

kdor je bil z nasprotniki mestne gosposke, ni bilo treba gasiti žeje s studenčnico. Huji in huji so bili glasovi, ki so pospeševali prijenljivost in voljnost magistratovo, vedno bolj preteče je bilo obnašanje divje množice; tako je moral torej magistrat ravnati proti svoji volji in privoliti, da so uporniki zborovali.

Ko je prišel Einzinger na Dunaj, slavili so ga kot junaka, ki se vrača po slavnih zmagah z bojišča. Niti jednega ni cenilo ljudstvo tako visoko, kakor ravno njega. In da bi si vtrdil ta visoki ugled in to javno mišljenje občinstva, umislil si je še nekaj drugega.

Razglasil je, da hoče sam poročati ljudstvu o dogodljajih v karmelitski cerkvi. Tako je tudi bilo. Ladislavovo starejo sestro za roko držeč, stopil je na leco, in kazaje na siromašno, slabo oblačilo kraljičino, pripoveduje lakomnež o skoposti, strogosti in trdosrčnosti kralja Miroslava, in kako je bil ves trud brezvzpešen, pripraviti kralja mirnim potem do izročitve mladega Ladislava. Ljudstvo je pričelo godrnjati, in ko se je princezinja bridko razjokala, hudovali so se z ostrimi besedami proti kralju in njegovim zanesljivim svetovalcem. Nikdo ni več dvomil,

da je dunajsko ljudstvo pridobljeno za nameravani upor.

Deželni zbor, sestojč iz plemenitašev, duhovnikov in zastopnikov avstrijskih mest, sklenil je, poslati kralju še jedno zadnje pismo, v katerem se naj obnovi že opetovano izražena zahteva. Ob enem je pa prišlo do volitve višjega vodje deželnih zadev, kojim je bil imenovan Ulrik Einzinger. Ta mož je imel torej odločevati s svojimi dvanajsterimi upravitelji ali svetovalci tudi o vojski in miru.

Kralj se ni dal pregovoriti; menda si je mislil, da ne bo zanj tako nevarno in da moč upornikov ni tako silna, da bi se ne premagala z lahkoto. Ako ravno je Einzinger javno razglasil, da je zagotovljena pomoč celjske rodovine, o čemur je Miroslav takoj zvedel, toda ta se je za to le malo zmenil.

Vendar je skušal, priti resnici na sled; treba se je bilo varovati. Najprvo je poslal kralj nekaj vitezov k meni na Dunaj, ki so me popraševali vsled njegovega povelja, če je moja zveza z Einzingerjem resnična, kakor je zvedel o njej. Delal sem se, kakor bi me bilo to vprašanje iznenadilo, čutil sem se navidezno razžaljenega

tjekaj na otok Kreta k našim ljudem, kako se jim kaj godi; saj človeka na ptujem vedno v srce zveseli, če najde znanca domačina.

Odhod njihov iz Trsta je „Domovina“ vže opisala, kasneje pa ni bilo kaj prida brati, kako se jim godi. Toraj čujmo!

Kmalo na to, ko so se na otoku Kreta izkrcali in se jim je določila posadka, so že imeli s prebivalstvom opraviti, kaj in kako, bodete takoj slišali. Za posadko jim je bilo od začetka namenjeno mesto Kisamo, kjer bi bilo moralo ostati 300 mož, toraj pol batalijona. Na veliko srečo se je ta misel opustila, kar je bilo čisto pametno, kajti Kisamo leži kakor v kotlu, na vse strani se vspenjajo visoke gore kvišku. Vstaši bi jih bili ondi iz gora lahko do poslednjega moža pobili; kajti v vojski je tisti na bolj, čegar stališče je više nego ono nasprotnika. Ker toraj mesto Kisamo ni za posadko sposobno, nastanili so avstrijski batalijon korenjaških štajarskih Slovencev v Sudi in Kaneji. Ondi se jim je ponujala vže večkrat prilika, da so pokazali, kdo in kaj da so. Naše fante je tudi zadela naloga, da so morali prebivalcem po Sudi, Kaneji in po okolici od obeh tako Turkom in Grkom kakor tudi Arabcem takozvanim Kalikutom orožje pobrati. To ni bila tako lahka reč. Razdivjan narod, kakor so sedaj vsi prebivalci otoka Kreta, ne da tako rad orožja, kterega je malo poprej od turške vlade prejel, iz rok. Polkovnik Guzek, zapovednik batalijonu šel ga je s svojimi vojaci sam pobirat. Spremljal ga je avstro-ogerski general-konzul Pinter. Da se je to zgodilo, provzročili so zgoraj imenovani Kalikuti, kterih se je okoli 500 zbralo, oborožilo, na kar so se proti mestu Selino odpravili. Ondi se jim je pridružilo kakih 100 Turkov meščanov, ki so bili tudi vsi do zob oboroženi in hajdi na kristijanske vstaše v Akrotire, kjer je teklo obilno krvi. Ker se je bilo bati, da se bodo taki napadi še kdo ve kolikrat ponovili, sklenili so admirali ob Kreti stražečega vojnega brodovja evropskega, da se mora ljudem orožje pobrati. Osoda je zadela naš batalijon. Bilo je pa pravo za pravo tako-le: Poveljnik mesta Kaneja, laški častnik Amoretti, dobil je povelje s svojimi karabinijeri Turkom orožje pobrati in naš batalijon moral bi bil Lahe spremljati in med pobiranjem obkoliti aralsko gnjezdo. Vse je bilo vže jutraj zgodaj v redu ali ura je bila vže deset, Lah pa še niti jedne puške niso dobili v roke, kajti turški prvaki, ki imajo vedno na priprosto ljudstvo jako velik vpliv, spoznali so takoj na prvi pogled, da ne Lah in ne nihče drugi brez njih ne bodo nič opravil in so se le lepo po tihem zmuzali in poskrili. In res je bilo tako, kakor smo že rekli, da Lah ob 10. uri dopoludne še niso nikakega vspeha imeli, nevarnost pa, da se bodo prebivalci vsi oboroženi na Lahe in naše vrgli, je bila če dalje večja, kajti kakor nalašč raznašal je neki turški Mollah (pop) laži med ljudmi, da so Avstrijci vdrl v turške hiše — med ženstvo. No to bi bilo zadosti vzroka, da bi se bili vsi Turki na naše vrgli, kakor besni in — mesarsko

in govoril sem bradatim Einzingerjevim poma galcem dobre pol ure o vsakojakih rečeh — to in ono, da niso vedeli, pri čem da so. Čudnimi, zbeganimi obrazi in nerodnimi pokloni so odšli. Miroslav ni bil gotovo nič kaj posebno zadovoljen z njihovo vestjo; kajti že čez nekaj dnij me je povabil njegov brat v Pasov na razgovor. Ubogal sem. To pot me je pregovarjal vojvoda na vse načine, da bi spremenil mnenje proti njegovemu kraljevskemu bratu, kterega je on sam pogostoma hudo sovražil in se z njim prepiral. Toda pripravil me ni do nobenega jasnega odgovora! samó ko me je vprašal, če bi me bilo volja, priti v Lipnico v razgovor z Miroslavom, odgovoril sem mu na kratko z besedico „ne“ ter še dostavil, da znabiti ti, moj oče, vstrežeš kraljevi želji.“

Stari grof se je smehljal, namuznivši se. „Nadaljuj svoje pripovedovanje“, rekel je, ko je Ulrik utihnil; bil sem zares v Lipnici — pa tudi jaz sem bil proti Miroslavu zelo kratkobeseden in molčeč.“

(Dalje prih.)

klanje bi se bilo pričelo. General-konzul Pinter to videvši, podal se je nemudoma k poveljniku turške trdnjave v Kaneji, k Edhem paši ter mu zapretil, da se bo nanj zvrnila vsa odgovornost, če bi Turki in Arabci ne izročili z lepo orožja, ali ga pa morda še celo proti Avstrijcem porabili, češ, vi ste nam oskrunili naše hiše, maščevati se moramo za to! Edhemu so se začele hlače tresti in nemudoma je poslal poročilo turškim prvakom, naj vplivajo pomirljivo na narod in res, kmalo na to jeli so Arabci in Turčini sami orožje znašati na kupe. Po deželi seveda treba je bilo iti od hiše do hiše in pobirati, kakor se je to pred nekako 19 leti tudi v Bosni in Hercegovini zgodilo.

Poleg pešcev ima naš cesar tudi nekaj vojne mornarice pri Kreti in tem trpinom pa ne cveto ravno rožice ondi. V vednem boji z vstaši, žive vedno več ali manj v strahu, da se ne bo ta ali oni zvrnil od zavratno izstreljene svinčenke zadet. Poveljnik pomorske eskadre naše je kontre-admiral pl. Hinke. Dosedaj ni zgubil še nobenega mornarja, če tudi se leti z vstaši dan na dan pokajo. Le kedar mornarica z granatami prične, tedaj se pa vstaši takoj priporoče in zginejo v gorah. Nadjati se nam je, da se našinci kmalo povrnejo nazaj v Trst, če tudi nikakor ni ravno nemogoče, da ostane batalijon za posadko stalno ondi, kakor smo imeli svoje dni stalno posadko v Frankfurtu in v Šlesviku.

Celjske novice.

(„Narodna čitalnica“ v Celji.) Vsled povabila „Narodne čitalnice“ v Celji priredi „Dramatično društvo“ v Ljubljani v nedeljo dne 9. majnika 1897 v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celji akademijo. Vspored. 1.) A. Smetana. Overtura iz opere: „Prodana nevesta“ svira kapelnik g. Benišek 2.) A. Funtek „Prolog“ govori režiser g. Inemann 3.) B. Smetana. Velika arija iz opere: „Poljub“ poje operna pevka gospa Inemannova 4.) „Igra Piké“. Veseloigra v enem dejanju. Prosto po francoskej poslovenil in založil Miroslav Vilhar. Režiser g. Rudolf Inemann. Osebe: Baron Rocheferrier g. Inemann; Žan, njegov sin g. Lovšin; Mercier, trgovec g. Perdan; Roza, njegova hči gđc. Slavčeva. Godi se v Parizu pri g. Mercier-u. 5.) J. Eckert: „Mene ljubi samo“ poje gospa Inemannova. 6.) „Krojač Fips“. Burka s petjem v jednem dejanju. Poslovenil D. Hostnik. Režiser g. R. Inemann. Osebe: Fips, krojač g. Podgrajski; Lizika, njegova varovanka gđc. Slavčeva; Lucija Polajka, kramarica gđc. M. Nigrinova; Lean Mihelič, mlad kupec g. Lovšin; Lojze, njegov služabnik g. Perdan. 8.) Različni karakterji. Predstavlja g. Inemann. Blagajnica se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob pol 8. uri. Vstopnina: Parter: Sedeži I. in II. vrste 1 gld.; III. do VI. vrste 80 kr.; od VII. vrste nazaj 50 kr. Sedeži na balkonu po 1 gld. Stojišča 30 kr. Dijaške in vojaške vstopnice 20 kr. Sedeži se dobivajo v trgovini Dragotin Hribarja v Celji in na večer predstave pri blagajnici. Zunanje p. n. rodoljube opozarjamo, da si pravočasno oskrbe prostore. Pri akademiji sodeluje orkester slavnega c. in kr. pehotnega polka št. 27. — Prva predstava je gotovo še vsakomur v najboljem spominu in ni dvomit, da bodo tudi v nedeljo vsi prostori napolnjeni. Program je izbran ter so naznanjene moči porok, da se tudi zvrši tako, da nikomur ne bode žal, da je obiskal predstavo. Ako bode sl. občinstvu po volji, pripravljeno je „Dramatično društvo“ prirediti še več predstav.

(Pri letošnjem vojaškem naboru v celjskem političnem okraju) je bilo v Konjicah: izmed 456 stavlencev 131 potrjenih; v Mozirji: izmed 308 stavlencev 68 potrjenih; na Vranskem: izmed 205 stavlencev 54 potrjenih; v Celji: izmed 952 stavlencev 230 potrjenih; v Šmarji: izmed 401 stavlencev 94 potrjenih.

(Poročil se je) dne 5. t. m. g. dr. Adolf Boschek, c. kr. sod. pristav v Ptujih z gospodično Emilijo Rattek, hčerjo dež. sod. svetnika g. L. Ratteka v Celji.

(„Kat podporno društvo v Celji“) priredilo je pod vodstvom šolskih sester v „Narodnem domu“ v Celji dne 2. in 5. maja t. l. igrokaz „Svoje glavka“. Igra obdeluje svoje glavnost

in nje posledice. Igralo se je v obče dobro, posebno izborna pa je igrala Viktorina Kosijeva v naslovni uloži. Igralka pokazala je, da se ni samo izvrstno naučila svojo nalogo, temuč, da jo tudi razume. — Lepo je otroke navajati s takimi igrokazi k dobremu in jih odvracati od slabega, pa blagost čuta vendar ne pospešuje taka igra tako, kakor igre, katere smo že videli n. pr. „Sv. Alojzij“, „Sv. Elizabeta“, itd. Toplo zahvalo moramo izreči čast. šolskim sestram za veliki trud, kterega imajo pri pouku otrok, predno gre vse tako gladko; društvo pa prosimo, da pri izbiranju gradiva raje sega po miločutečih in vzvišenih igrah, kakor pa po preveč realističnih, ker otrokom to mnogo bolje pristaja.

(Vabilo) k pevskemu večeru, kterega priredi „Celjsko pevsko društvo“ v soboto dne 15. maja 1897, v gostilniških prostorih „Narodnega doma“ v Celji. Vspored: 1. I. pl. Zajc, „Živila Hrvatska“, možki zbor. 2. M. Vilhar, „Slavjanska“, možki zbor. 3. H. Volarič, „Novinci“, možki zbor. 4. Dr. G. Ipavic, „Danici“, možki zbor z bariton solo. 5. A. Nedvč, „Tvoj mirni čuvam stan“, samospjev s spremljevanjem na glasovirju. 6. J. pl. Zajc, „Zrinjski Frankopan“, možki zbor. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstop prost. K obilni udeležbi vabi vse svoje p. i. člane in prijatelje petja in glasbe najljubdeje odbor.

(Most čez Voglajno) bo vendar enkrat prenovljen, seveda ne od mesta samega nego s pomočjo okrajnega zastopa. Kakor se spodobi, bode novi most železen. Kaj pa s kapucinskim mostom? Ta že dolgo čaka prenovljenja oziroma popolnega podrenja. Mesto celjsko je lepo in snažno, a ta most mu dela sramoto, tako smo nedavno slišali nekega tujca govoriti. To je tudi že davno uvidelo namestništvo in je mestnemu zastopu večkrat naročilo, naj ta starodavni most, kterega bi se vsaka vas sramovala, z novim nadomesti. Toda vse zastonj, tudi pretenje namestništva, da bo mestu pobiranje mitnine ustavilo, nič ne pomaga; mestni očetje se ne ganejo. Zadnjič je celjski nemški listič na polna usta hvalisal požrtvovalno delovanje nemških mestnih očetov v prid mesta. Omenil je tudi mestno hranilnico, ki tako izdatno podpira mestno gospodarstvo. Ja, za velikonemške težnje in naprave imajo dosti denarja, za resnične potrebe pa ga nimajo. Koliko zaslug bi si ta toli hvalisovana nemška hranilnica lahko stekla, ako bi naklonila mestu fond za prenovitev kapucinskega mosta. Tu imate priliko, da pokažete, da ste res prijatelji lepega svojega mesta.

(„Wo alles liebt, kann Gustl allein nicht hassen“) ali če vsi rogovilijo in kličejo v boj, tudi mi celjski Nemci ne smemo zaostati. Zatorej v boj, da pomagamo strmoglaviti ministerstvo, ki nam je dalo „Faustschlag“ v obraz. Vedno so se Nemci rogali železni pesti grofa Badenija, a zdaj jo čutijo in ves njih hrup jim ne bode mogel pomagati. Najmanj pa bo Badenija spravil iz ravnotežja in ministerskega sedeža upor Celjanov, kateri se nam tako dozdevajo, kakor tisti osel v bajki, ki je hotel leva brcniti. Pa so res Badenijeve jezikovne naredbe tako krivične? Ali je krivično, če se nemškim uradnikom na Češkem in Moravskem naroči, da morajo znati oba deželna jezika? Zakaj se pa morajo Čehi tudi nemščino naučiti in zakaj moramo mi Slovenci tudi nemščino in na Primorskem še celo laščino znati. Samo Nemci bi morali imeti svojo „Exstrawurst“. Tako je tudi vodja nemških nacionalcev dr. Steinwender mislil; on se ne udeležuje vsega tega nemškega hrupa dobro vedoč, da za Nemce ni krivično, nasprotno, da je za nje celo koristno, če se nauče kakšnega slovanskega jezika. In Steinwender je gotovo desetkrat boljši Nемец, kakor ti Celjani, ki so vendar same izdajice in bi morali od samega gladu poginiti brez slovenščine.

Spodnje-štajerske novice.

(Mil. knezoškof lavantinski dr. M. Napotnik) odpotoval je ta teden v Rim. Povrnitev določena je na konec maja meseca.

(Sv. birma) delila se bode v naslednjih župnijah. V dekaniji Št. Lenart v Slov. goricah: dne 20. junija v Št. Lenartu v Slov. goricah;

dne 21. junija v Št. Juriju v Slov. goricah; dne 22. junija v Mariji Snežni na Velki; dne 23. junija pri Sv. Ani na Krembergu; dne 24. junija pri Sv. Benediktu v Slov. goricah; dne 25. junija v Negovi; dne 26. junija pri Sv. Trojici v Slov. goricah; dne 27. junija pri Sv. Bolfenku pri Višu in Trnovcih; dne 29. junija v Št. Rupertu v Slov. goricah. V dekaniji Šmartno pri Slovenjemgradu: dne 3. julija v Št. Janžu pri Spodnjem Dravogradu; dne 4. julija v Slovenjemgradu; dne 5. julija v Št. Petru; dne 6. julija v Pamečah; dne 7. julija v Staremtrgu; dne 8. julija pri Sv. Roku v Seleh; dne 9. julija v Podgorji; dne 10. julija v Razboru; dne 11. julija v Šmartnem pri Slovenjemgradu; dne 12. julija pri Sv. Miklavžu; dne 13. julija v Št. Ilju pod Turjakom; dne 14. julija pri Sv. Vidu; dne 15. julija v Doliču. V dekaniji Gornjigrad: dne 1. avgusta v Mozirji; dne 2. avgusta v Šmihelu nad Mozirjem; dne 3. avg. v Rečici; dne 4. avg. na Ljubnem; dne 5. avg. v Lučah; dne 6. avg. v Solčavi; dne 7. avg. na Stražah; dne 8. avgusta v Gornjemgradu; dne 9. avgusta v Novištifi; dne 10. avgusta v Šmartnem za Dreto; dne 11. avgusta v Nazaretu, koder se popred posvetijo tudi altariji. V dekaniji Ptuj: dne 22. avgusta v Ptuj pri farni cerkvi; dne 23. avgusta v Ptuj pri minoritih; dne 24. avgusta v Vurbergu; dne 25. avgusta pri Sv. Urbanu nad Ptujem; dne 26. avgusta pri Sv. Andražu v Slov. goricah; dne 27. avgusta na Polenšaku; dne 28. avgusta v Št. Lovrencu v Slov. goricah; dne 29. avgusta pri Sv. Marjeti niže Ptuja; dne 30. avgusta pri Sv. Marku pri Ptuj; dne 31. avgusta na Hajdini. Binkoštno nedeljo in binkoštni ponedeljek pa bode sv. birma v stolni cerkvi v Mariboru.

(Duhovniške spremembe.) Župnijo Črešnjevec dobil je č. g. Ivan Sušnik, kaplan v Dobovi. — Za administratorja dekanije v Ptuj pozvan je č. g. Jakob Meško, častni kanonik in župnik v Št. Lovrencu v Slov. goricah; za provizorja mestne župnije v Ptuj pa je imenovan č. g. Franc Šalomon, vikar v Ptuj. — Razpisana je proštija in nadžupnija v Ptuj do 10. junija t. l.

(Zupnijski izpit) delali so pretekli teden naslednji č. g. Josip Atteneder, nemški propovedovalec v Celju, Josip Ilešič, kaplan v Hočah, Ivan Krančič, kaplan v Celju, Josip Majcen, knezoškofijski kaplan v Mariboru, Martin Medved, kaplan v Slov. Bistrici, Ivan Rotner, kaplan v Št. Lovrencu v Slov. goricah, Leopold Skuhersky, kaplan v Laškem, Alojzij Šoba, kaplan v Konjicah, Martin Ulčnik, kaplan v Grižah, Robert Vaclavik, kaplan v Vojniku in Franc Valenko, kaplan pri Velikinedelji.

(Premembe pri učiteljstvu.) Gospod Fr. Šijanec, nadučitelj pri Sv. Juriju ob Taboru in g. J. Pečovnik, nadučitelj pri Sv. Antonu v Slov. gor., sta menjala s službama. G. J. Zupančič, podučitelj v Ptuj (okoliška šola), je postal nadučitelj v Frankolovem. G. Jos. Pečnik, bivši učitelj v Brežicah in začasni šolski voditelj v Kapelah, imenovan je ondi stalnim učiteljem in šolskim voditeljem.

(Vpokojen je) na lastno prošnjo radi slabega zdravja, gospod Anton Brezovnik, učitelj v Vojniku.

(Deželni šolski svet) potrdil je izvolitev g. Anton Petričeka, učitelja v Žalci, zastopnikom učiteljstva pri okr. šolskem svetu celjskem.

(Pri zadnji seji upravnega odbora „Zaveze slov. učit. društva“) dne 19. aprila t. l. je bil mej drugim na dnevnem redu tudi razgovor o pogodbi med uredništvom „Popotnika“ in „Zavezo“. Ta stvar jako zanima vsacega zaveznika. Zato pa je nujno želeli, da zavezno glasilo „Popotnik“ čim preje sigurno poroča, kako in kaj se je govorilo ozir. sklepalo o tej pogodbi. Eden v imenu mnogih „Zaveznikov“.

(Od Rimskih toplic) piše nam prijatelj, da so ondi na kmetih napisali nemški, tako n. pr. Anton Holešek pravi, da je „Herrenkleidermacher“ pa dela za same slovenske kmete. Nebrižnost naša je kriva, da se nas zasmehuje celo na deželi in prav se nam godi, dokler sami ne napravimo drugače.

(Železnica Velenje-Dravograd in Wolfsberg-Zeltweg) prične se vendar zidati prihodnji mesec. Pretečeni teden pisali so na Dunaji pri

železničnem ministerstvu zadnji zapisnik in se rešile vse konečne formalnosti. Zastopane so bile tu prizadete občine in pa deželna odbora štajerski in koroški ter fužinarji. Progi pričnete se ob enem graditi in je delo preračunjeno na dve leti.

(Streljanje psov) odredilo je knezoškofijsko oskrbništvu v Gornjem gradu svojim logarjem. Posebno eden mlad logar, ki je svoj čas tudi divje koze v grajščinskih logih na tihem streljal, je vnet preganjalec trških psov, lovskih in mersarskih. Navadno redijo tržani lovske pse, da je grajščina v jeseni porabi za lov, ker jih sama noče rediti. Ker pa prihodnje leto ne bode oskrbnik več toliko lovov imel, morajo se sedaj psi postreljati. Mlademu logarju pa bi svetovali, ako pse strelja, naj je dobro zadene, da se ne bodo mnogo dni mučili, predno poginejo.

(Šmarsko-rogaško učiteljsko društvo) priredi 16. dan t. m. svoj majniški izlet na Podplat. Ob polu dveh je zborovanje po zadnji določeni vsporedi in potem prosta zabava. Gostje dobro došli.

(Žusem.) (Posnemanja vredno). Okrajni zastop šmarski je vsem šolam v svojem okraju priskrbel eden letnik „Knjižnice za mladino“. Če bi vsi okrajni zastopi po Slovenskem uvideli, kolike važnosti je za otroka dobra knjiga, bi gotovo vsako leto določili potrebni znesek za nakup omenjene knjižnice in bi potem šolam v svojem okraju podarili. Na tak način bi se krajnim šolskim svetom nekaj stroškov prihranilo, in „Knjižnica za mladino“ bi kaj dobro vspevala. Gotovo bi za tako dobrodejno početje tudi mali čitatelji bili vsem okrajnim oblastvom hvaležni.

(Bralno društvo v Žičah) je v svojej odborovej seji dne 6. aprila t. l. sklenilo, prirediti v mesecu majniku glavno zborovanje, pri kojem naj bi potovalni učitelj, gosp. Iv. Bele, predaval o cepljenju in škropljenju trsa. Prošnji, vloženi na osrednji odbor c. kr. kmetijske družbe v Gradci se je ugodilo, zato sklicuje odbor glavno zborovanje na nedeljo, dne 9. maja ob treh popoldne v prostore gosp. župana Iv. Gosaka, po domače Kučaja, ter vabi uljudno vse p. n. ude, pa tudi vse neude, ki se pečajo s trtorejo. Ne zamudite te ugodne prilike žičani in Spitalčani in pridite se poučit, kako ravnati umno z vinsko trto, da bo rodila obilo in zlahtnega sadu. In če ljubi Bog svojega blagoslova ne odtegne, pa si bomo lahko še peli: „To zlahtno vinsko kapljico“.

(Nesreča na Savi) Pri Sevnici je v ponedeljek 3. t. m. trčil plov na skalo in se razbil. Pri tem sta se dva savinjska plovca ponesrečila in utonila, ko je bila Sava jako narasla. Truplo enega so na mestu izvlekli, drugega so valovi dalje gnali.

(Izvoz prašičev) v druge dežele je zdaj na spomlad precej živahan.

(Posojilnica v Brežicah) je imela 11. aprila t. l. svoj občni zbor. Predloženi račun kaže z dohodki in stroški za „Narodni dom“ (hotel Klembas), ki je last posojilnice, 121.425 gl. prometa. Zadržnikov šteje ta za Brežice in okraj prekoristni in silno plodonosno delajoči zavod že 640. Hranilnih vlog je zavodu v dveh letih narastlo blizo 67.000 gl., kar je ogromna svota z ozirom na to, ker ondi deluje veliko let že nemška hranilnica, kateri je slovenska posojilnica seveda trn v peti; kajti slednja ima v posojilih že 63.000 gl. — Občni zbor je predloženi račun, ki kaže 1068 gl. dobička in 1204 gl. rezervnega zaklada, potrdil enoglasno. — Pravila so se le gledé števila odbornikov v načelstvu spremenila, namreč to število se je skrčilo od 9 na 7, in bil je poleg prejšnjih odbornikov (na čelu neumorno delujoči ravnatelj gospod Andrej Levak), v odbor izvoljen še g. J. Munda.

(Iz Zdol pri Brežicah.) Prvi majnik je že dolgo pri Slovencih v posebni časti. V brežkem okraju je navada, da skoro vsaka občina postavi svoj „maj“ z napletom in narodnimi trobojnici. Najlepši „maj“ v tem okraju — mimo gredé omenimo, da so Brežice imele samo frankfurtersko-nemški „maj“, — je pa letos gotovo bil v Zdolah. Vsi so tukaj v lepi slogi darovali čas in denar za to proslavo, in s tem uresničili izrek: „sloga jači“. Vrla mladina zlasti se je pri grmenju topov in glasovih ubrane glasbe rado-

vala svoje in prirode mladosti; vsi pa so si okrepili narodno zavest.

(Rano cepljenje vinograda.) Posestnik v Zdolah Ivanus je že 28. aprila v svojem vinogradu na zeleno cepil, in se je dobro prijelo.

(V Ptuj prominul) je dne 29. aprila t. l. po prejemu sv. zakramentov mil. g. inf. prošt, dekan in mestni župnik Josip Heržič v 55. letu dobe svoje. Porojen je bil v Velikinedelji dne 27. februarja 1843 leta.; posvečen v mašnika je bil dne 27. julija 1866. leta. Služboval je v Svetinjah, Št. Peter pri Radgoni, Ptuj, Mariboru in kot župnik v Spodnji Pulskavi. Leta 1895. imenovan je bil proštom v Ptuj, koder ga je doletela smrt v najlepši dobi. — Rajni je bil blagi gospod, miren, a vendar odločen. Kot narodnjak in duhovnik je na Spodnji Pulskavi v najboljem spominu. Naj počiva v miru!

(„Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptuj) priredi dne 16. maja t. l. v gostilni g. Blaž Vindiša na Štukih ob 4. uri popoldne „podučen shod“ z dvema govoroma, s petjem in deklamacijami. Shod se vrši ob vsakem vremenu. Odbor vljudno vabi k tem shodu društvenike in prijatelje društva, posebno pa posestnike, ker bode naš potovalni učitelj g. J. Bele iz Maribora prednašal o sadjereji.

(Hum pri Ormoži.) Dne 28. aprila t. l. nastal je ob 5. uri popoldne gotovo po zlobni roki zatresen ogenj na sredi vasi v Loperčicah pri kmetu Jožefu Zidariču, kateremu je v kratkem času požar vzel vsa poslopja in še nekoliko živine, tako, da je v par urah postal siromak. Hvalno je omeniti, da so ljudje hitro prišli pomagat in se jim pridružili ognjegasci okolice ormoške in iz občine Obrežja se svojima brigalicama, kateri sta rešili celo vas pred strašno daljno nesrečo. Bog nas varuj ognja in pomagaj nesrečniku!

(„Kmetijsko bralno društvo v Gornji Radgoni“) priredi s prijaznim sodelovanjem kapelskih tamburašev dne 9. maja t. l. v prostorih gospoda Jožefa Škrlec „pri angelju“ veselico s sledečim vsporedom: 1. Pozdrav. 2. Mr. Vilhar: „Slavjanska“ možki. 3. Kaktič: „Šumi Marica“ (bolg. koračnica) udarjajo tamburaši. 4. Dr. Jos. Vošnjak: Gledališka predstava „Svoji k svojim“. 5. Ign. Hladnik: „Želje po spomladi“ mešan zbor. 6. Ipavic-Švab: „V mraku“ udarjajo tamburaši. 7. Hajdrih: „Sirota“ možki zbor z alt-solo. 8. Ogrinec: Šaloigra. „Kje je meja“. 9. Iv. pl. Zajc: Potpourri iz opere „Nikola Subič Zrinjski“ udarjajo tamburaši. 10. „Kak si lepa zlata zora“ mešan zbor. Potem prosta zabava. — Začetek točno ob pol 4. uri popoldne. Vstopnina znaša: za ude 10 kr., za neude 20 kr. Veselica se vrši ob vsakem vremenu. — K prav obilni vdeležbi vse zavedne Slovence uljudno vabi odbor.

(Dirkalsko društvo ljutomersko) priredilo bode letos dve dirki, katerih prva bode 23. maja t. l. Darila pri tej dirki znašajo 700 kron in smejo tekmovati konji iz cele Štajerske, vendar le taki, ki so v lasti kmetijskih posestnikov; zatorej se opozarjajo tem potom zlasti konjerejci iz okrajev Ljutomer, Radgona, Ormož, Ptuj in tudi vrli Savinčani tam doli, da se teh dirk vdeležijo, in da ne bodo še le zadnji teden pred dirko, začeli vaditi svojih konj. Svetuje se jim, da konjem, ki so v dirke namenjeni, ne pokladajo detelje, ker konj se pri zeleni krmi pri najmanjem naporu poti, mišice so slabe in konj je medel ter težko diše. Propozicije se bodo še o pravem času objavile.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu aprilu: Povprečna toplina 10.4°C. Najvišja toplina dne 30. ob 2. uri pop. 23.6°C. Najnižja toplina dne 10. ob 7. uri zjutraj 1.0°C. Največ padavin dne 15. 10.5 mm. Vsota padavin 419 mm. Število dni s padavinami 12, z meglo 4, z nevihto 1. Povprečna oblačnost 6.2

(Vremenoslovsko poročilo) za mesec april se glasi kaj ugodno, kakor letos sploh. Toplina je bila poprek 11°C. ni nikoli padla pod ničlo, torej mraza in slane nismo imeli. Nasprotna je bila toplina včasih prav visoko že, n. pr. 30. aprila že 23°C. opoludne. Najnižja je bila 4. aprila, le 1°C. zjutraj. Deževnih dni je bilo sicer 12, a je vselej le kratek čas deževalo; v vsem skudaj je palo le 37 mm. dežja.

(Ljutomersko in ormoško učiteljsko društvo) priredite svoj „majalis“ 13. maja t. l. v Jeruzalem in Sv. Miklavž blizu Ormoža. Ob pol 10. uri predpoldan sv. maša v Jeruzalemu; ob pol 12. uri zborovanje v šol. poslopji pri sv. Miklavžu in ob 1. popoldne skupni obed s prosto zabavo ravno tam. K obilni udležbi vabi odbor. Vdeležitelji obeda naj to naznanijo g. nadučitelju Šalamugu.

(Šola v Središču) povekšala se je iz petrazrednice v šestrazrednico.

(Zavdal si je) dne 29. oktobra t. l. Franc Zorko, kmet v Rihtarovcih na Murskem polju. Nesrečneš napravil je mnogo zločinstev, zdaj prišlo je vse na dan, in ker se je bal kazni, se je najedel strupa in pri tem storil nesrečno smrt.

(Mali vrh v Slov. goricah.) Poštenemu kmetu F. Simoniču v Rožengruntu je nek lopov pri belem dnevu odnesel iz omare 240 gld. Orožniki zasledujejo to tatvino. — Amerikansko trto že tudi pri Sv. Ani v veselih „Slov. goricah“ marljivo sadé, kar bode prineslo lep dobiček; a javim, da tudi pri tem zlobna roka ne miruje, č. g. N. Bauman-u, vpokojenemu duhovniku je nek človeček izruval več cepljenih ameriškanskih trt. Grdo. — Sadja letos pri nas ne pričakujemo veliko, brščas bodo češnje in slive, ako kaj hudega vmes ne poseže, zlasti toče nas Bog varuj, nekaj drobiža je že padlo. V vinogradih še lepo kaže do sedaj, jednako ozimine, samo na pšenici opazim tu in tam rjo. Bog nam daj dobro letino!

(„Slovensko delavsko in pevsko društvo v Mariboru“) priredilo je dne 2. majnika t. l. veselico z gledališčno predstavo. Igralo se je „Kateri bo?“ in pa „Kakor ti meni, tako jaz tebi!“ Obe igri vspeli ste dobro in je bila veselica sploh jako živahna. Srčna zahvala cenjenim igralkam in igralcem s prošnjo, da kmalo zopet kaj uprizore. Naj ne počiva društvo, ko je še toliko dela!

Druge slovenske novice.

(Gasilni dom.) Mestni magistrat ljubljanski je razpisal natečaj za dobavo skic za zgradbo gasilnega doma in določil za najboljša projekta častni nagradi 800 in 600 kron.

(Najdeni stari novci.) Pri kopanju temelja za „Katoliški dom“ v Ljubljani našli so 500 srebrnih novcev in sicer oglejskih patrijarhov, tržaških škofov, goriških grofov in tirolskega grofa Mainharda. Na starši novci je izza 1234. leta, najnovejši je pa od Albrehta W., ki je vladal od 1327. do 1374. leta. Najdeni novci so se izročili deželni muzeju.

(Nenadoma umrl) je v Ljubljani prodajalec kuhinjske posode Josip Wastl iz Slakova na Češkem. Pripeljal je v soboto na prodajališče voziček desek. Pri vhodu je pal in se tako poškodoval, da je drugo jutro umrl.

(Napaden orožnik.) Dne 28. aprila t. l. je lovski čuvaj Jožef Premk v Lukovci zavratno napal žendarskega stražmojstra Jurija Kolmana. Najprej ga je pobil na tla, potem vzel sablo, mahal po njem, da mu je odsekal dva prsta. Zločinca so zaprli.

(Pogorele so) štiri hiše dne 26. m. m. v Preserjih na Kranjskem. Zgorela je tudi neka stara ženska. Na drugo žensko se je udrla goreča slama s strehe, a jo je nadučitelj Lihozar potegnil iz ognja. Več drugih ljudij se je opeklo. Škoda je znatna. V nevarnosti je bila vsa vas.

(Stavba gimnazijskega poslopja v Kranji) lepo napreduje in se bliža koncu. V jeseni se že zagotovo izroči svojemu namenu. Gotovo bode to jedna najlepših šol v Avstriji in dela vso čast Kranjčanom, ki so v resnici veliko žrtvovali, da so dosegli svoj namen, celo gimnazijo. Tudi učne moči na tem zavodu so jako odlične, tako, da je ta gimnazija na glasu jedna najboljih.

(Utonil je) lovec Franc Logar iz Železnikov. Umival se je pri Savi, a ga je božjast vrgla v vodo.

(V Litiji) ustanovili so „Slovensko bralno društvo“, katerega nam je bilo živo potreba. Izvoljeni so: predsednikom g. Ivan Gregorčič, podpredsednikom g. Ivan Ditrich, tajnikom g. Ignacij Klinc, blagajnikom g. Karol Preželj, knjižničarjem g. Pavel Svetec in odbornikom g. Franjo Hribar in g. Rudolj Starovasnik. — Dne

29. aprila t. l. umrla je občespoštovana gospa zdravnikova Ana Oblak v 60. letu svoje starosti. Žalost po ranjci je obča. Blag ji spomin!

(V mestno kranilnico v Radovljici) vložilo je v mesecu aprilu 1897, 132 strank 41.864 gld. 86 kr., 58 strank vzdignilo 10.385 gld. 39 kr., 31 strankam se je izplačalo posojil 21.631 gld. — kr. stanje vlog 213.015 gld. 08 kr., denarni promet 114.352 gld. 36 kr.

(Posojilnica v Moravčah) nam svedoči, da takov zavod vspeva tudi v manjšem kraju, ako je v tako dobrih rokah, kakor baš mlada moravška posojilnica. Delovala je lani še-le pet mesecev pa je že imela 50.592 gld. prometa, dala v tem kratkem času 136 zadružnikom 22.934 gld. posojil in napravila 206 gld. čistega dobička ter ž njim vred 297 gld. rezervnega zaklada. Ta posojilnica je deležna vseh postavnih olajšav in je član „Zveze slovenskih posojilnic“ v Celji, „Centralne posojilnice“ v Krškem in „Zveze kranjskih posojilnic“ v Ljubljani.

(V Št. Jarneji na Dolenjskem) bode nova žendarmerijska postaja.

(V Mokronogu) se je prejšnji mesec slovesno izročil zlati križec vpokojenemu davkarju g. Ign. Cirarju.

(Na Raki) pri Krškem je dovoljena nova telegrafijska postaja.

(Nesreča na dolenski železnici.) Dne 26. aprila t. l. je blizu Retij dolenski vlak prišedši iz Kočevja, zadel v neki voz. Voz je zdrobilo, voznika vrglo v stran in ga močno poškodovalo. Neki drugi človek, ki se je na vozu vozil, se je s tem rešil, da je pravočasno skočil z voza.

(Posojilnica na Slapu pri Vipavi). V vinogradnih krajih so posebne težave gledé gospodarstva, osobito gledé gospodarstva z denarjem. Na Dolenjskem in Vipavskem, kjer je trtna uš vinograde uničila, kmetovalec ves denar v vinograde zabije. In denar si je moral večinoma izposoditi. In posodili so mu ga oderuhi na visoke, posojilnice pa na nizke obresti. Taka dobrodelna naprava je posojilnica na Slapu pri Vipavi. Ta zavod je priobčil račun za svoje tretje upravno leto, ki je bilo zanj kljubu neugodni lanski letini, plodonosno; kajti ta posojilnica je imela 93.372 gld. prometa, in je izkazala 405 gld. čistega dobička, če tudi je dala deležem dokaj visoke obresti. Posodila je bila lani več kakor 32.000 gld., dočim se jej je le 6000 gld. vrnilo.

(Ponesrečil se je) v tovarni na Ziljski Bistrici mašinist J. Pogornik. Grel je neko ploščo v ognji, ki se je pa razletela in ga ubila.

(Uradna tajnost.) Dva odbornika „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ sta bila v Celovcu zasllišana, da pričata zoper nekega uradnika pri okrajnem glavarstvu. Zahtevala sta, da se slovenski zasllišita, kar se je tudi zgodilo. Drugi dan so napadali nemški listi zasllišana Slovence zaradi tega. Ker sama nista nikomur pravila, je vprašanje, kdo je izdal uradno tajnost?

(Občinske volitve v Celovcu) so se vršile minuli teden. Voljeni so sami narodni Nemci. Propal je nemški konservativec baron Mansdorf, ki je bil v svojem času slučajno proti volji narodnih in liberalnih Nemcev prišel v mestni zbor.

(Narodna enakopravnost v Trstu.) Tržaški magistrat je bil zavrnil neko slovenski pisano ulogo g. Mandiča, češ, da je uradni jezik magistrata, italijanski. G. Mandič se je obrnil na državno sodišče, ki je razsodilo, da je magistrat dolžan prejemati tudi slovenske uloge, ker je slovenščina v Trstu tudi deželni jezik.

(Obsojen iredentovec) Dne 26. aprila t. l. obsodili so v Trstu iredentovca Jurija Gruzovina v štiriletno ječo. Gruzovin je uradnik tržaške plinarne in je bil večkrat kaznovan radi raznih pregreškov. On je vodil italijansko druhal, ki je v noči mej 16. in 17. marcem napala Slovence. Odlikoval se je tudi s protiavtstrijskimi klici pri tej priložnosti. Ta obravnava je pokazala, kdo ščuje v Trstu.

(Goriški državni pravdnik Vidulich) pri kazenskih obravnava govori dosledno italijanski, če tudi je obravnava slovenska. Ko je za službo prosil, je bil dokazal znanje slovenščine. Mož le slovenski govoriti noče. Kaj pa poreče gospod pravosodni minister.

(V Istri) so razmere za Slovence in Hrvate postale resnično neznosne. Poleg tega kar smo zadnjič poročali o surovih napadih na slovenske dijake, profesorje in druge narodnjake v Kopru, se dogajajo vsaki dan škandali, ki kažejo v pravi luči italijansko kulturo. Pošten človek v Istri, če ni iredentovec, kmalu ne bode varen življenja. To so razmere v Avstriji!

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) zopet zboruje. Huda debata je bila o nujnosti predlogov liberalnih in narodnih Nemcev o jezikovni naredbi in o nujnosti predlogov socialistov, zaradi razpusta železniške organizacije. Nujnost obeh predlogov se je odklonila. Nemci so celo zahtevali, da se toži ministerstvo zaradi jezikovnih naredb. Baš ta skrajni predlog je pa mej njimi napravil razkol. Liberalni veleposestniki in nekteri narodni Nemci s Steinwenderjem na čelu niso za tako skrajno politiko. Steinwender je celo odložil vodstvo narodnih Nemcev in govori se, da odloži svoj mandat. O železniški organizaciji je govoril tudi dr. Krek, ki je svoj govor slovenski začel. Hudo je pobijal socialiste.

(Načelniki državnozbornim odsekom.) Desnica se je dogovorila z opozicijo, da se vzamejo načelniki vseh odsekov in drugi podnačelniki iz večine, drugi podnačelniki pa iz opozicije. Za predsednika imunitetnemu odseku je odbran dr. Ferjančič, narodnogospodarskemu pa Povše. Proračunskemu odseku bode načelnik Čeh Kaizl, adresnemu pa Poljak Jaworski. O adresi bode baje poročal kak član češkega kluba. Če je to resnica se bode v adresi gotovo zelo naglašalo, da je potrebno razširiti deželno samoupravo.

(Šolski predlog) Baron Dipauli je v imenu svoje stranke predložil načrt novega šolskega zakona. Po tem načrtu dobe deželni zbori in odbori nekaj več besede v šolskih stvareh. Šola ostane še nadalje državna, a verske razmere na njih imajo se uravnati potom deželne zakonodaje. Kjer to deželni zbor sklene, se bodo osnovale posebne šole ali vzporednice v krajih, kjer je v šoli neko določeno število druge vere. Učni smoter šoli ostane dosedanji. Deželni šolski svet in deželni odbor pa vendar v sporazumljenju določita učni načrt in v kakem obsegu se bodo posamični predmeti poučevali. Otroci morajo v šolo hoditi vsaj šest let in potem dve leti v nadaljevalno šolo. Učitelje na učiteljskih imenuje učni minister, a mora vendar vzeti dotičnika izmed treh prosilcev, katere mu priporočita deželni šolski svet in deželni odbor. — Stranka proti tem predlogu še ni nič zavzela svojega stališča. Mladočehi neki ž njim niso zadovoljni, ker priznava šolo za državno napravo in deželam daje po njih mnenju še premalo pravic. Krščanskim socialistom se zdi, da se premalo ozira na versko-nravno vzgojo. Toliko je gotovo, da bode ta predlog napravil v državnem zboru še velike težave in utegne postati osodepolen celo za sedanje večino. Slovenci pa nikakor ne moremo biti zato, da bi deželni zbori dobili večjo moč na šole, ker s tem bi razen Kranjske, po vsih drugih slovenskih kronovinah zgubili ne le pri narodnostih, temveč tudi pri verski vzgoji.

(Slovanska vzajemnost.) Dne 29. aprila t. l. so bili zbrani v češki društveni hiši na Dunaji zastopniki vseh slovanskih strank. Vsi so bili za vzajemno postopanje vseh slovanskih poslancev. Da bi se le ta vzajemnost tudi v dejanju kazala, in se ne razbila pri prvi resnejši stvari. Vzajemnosti je Slovanom baš sedaj treba, ko so Nemci Slovanom in vladi napovedali najhujši boj in vlada še davno ni izpolnila vseh opravičenih terjatev avstrijskih Slovanov.

(Boj proti jezikovnim naredbama) se nadaljuje z vso strastjo skoro mej vsemi avstrijskimi Nemci. V nedeljo so imeli nemški liberalci shod v Toplicah, narodni Nemci pa v Liberci na Češkem. Oba shoda sta sprejela ostro resolucijo, v kateri se naštevajo krivice in nasilstva, ki jih morajo prenašati avstrijski Nemci. Pozivlje se v resoluciji, naj vsaka občina, vsak okraj sklene prošnjo, naj se jezikovni naredbi razveljavita. Na Dunaj naj odpošljejo posebnega odposlanca, ki naj prošnjo izroči poslancem dotičnega kraja. Vsi ti odposlanci naj izbere izmed sebe odpo-

slanstvo, ki pojde k cesarju prosit milosti. Da se je na tem shodu grozno zabavljalo proti sedanjim poljski vladi, je umljivo. Pomagalo to Nemcem ne bode nič.

(**Katoliška gimnazija v Zagrebu.**) Nadškofijstvo v Zagrebu namerava osnovati katoliško gimnazijo z internatom. Novemu zavodu bode v prvi vrsti skrbeti za naraščaj duhovščine, katere tudi na Hrvaškem primankuje.

(**Kvotni deputaciji**), to so tisti poslanci, katere izvolita avstrijski in ogerski državni zbor, da se poganjajo, koliko bode obe državni polovici morali donášati k skupnim državnim troškom, se niste mogli sporazumeti v Budapešti. Avstrijski odposlanci so hoteli, naj avstrijska državna polovica donáša 55, ogerska pa 45%, Ogrji so pa zahtevali, naj ostane pri sedanjih kvotih, ko Ogrji plačujejo 31%, Avstrijci pa 69%. Sedaj se poganjata o tem vprašanju avstrijska in ogerska vlada. Kadar se sporazumete, bode na podlagi njiju izreka določil cesar donesek obeh državnih polovic. To sporazumljenje bode pa težavno doseči in govori se, da odstopi ogerska in morda tudi avstrijska vlada. Banffyjevo stališče je posebno težavno. Ogerska vlada je sama vse ogersko prebivalstvo nahujkala proti povišanju ogerskega doneska, nadejajo se, da tako prisili avstrijsko državno polovico, da se uda.

Ogled po širnem svetu.

(**Srbija in Črnogora.**) Srbski kralj je dne 4. t. m. prišel na Cetinje obiskat črnogorskega kneza in bil jako slovesno vsprejet. Videlo se je, da vladajo najboljši odnošaji mej Srbijo in Črnogoro. Politične pozornosti pa ta shod ni vzbudil sedaj, ko je znana trdna volja Avstrije in Rusije prepričati vsako vojno na Balkanu.

(**Povišanje duhovskih plač v Nemčiji.**) V nemškem državnem zboru se je sprožila misel o povišanju duhovskih plač. Dotični predlog pa priporoča za protestantske duhovnike dosti višjo plačo nego za katoliške.

(**Po shodu ruskega carja in avstrijskega cesarja.**) Med obema vladarjema se je neki doseglo popolno sporazumljenje. Oba sta sklenila, da bodeta gledala, da vlada na vzhodu mir in red. Njiju želja je Evropi ohraniti mir. Oba vladarja sta izrekla črnogorskemu in bolgarskemu knezu, rumunskemu in srbskemu kralju priznanje, da se te države niso umešale v grško-turški razpor. To priznanje se je dotičnim vladarjem sporočilo diplomatskim putem. Občna sodba je, da je sestanek teh cesarjev utrdil evropski mir. Posebno se ni bati, da bi zaradi kacic smešnjav na Balkanu prišlo do vojne mej Avstrijo in Rusijo, s čimer se je nedavno že resno računalo.

(**Grško-turška vojska**) se obrača za Grke jako neugodno. Celo v Epiru morali so umakniti svojo vojsko s turškega ozemlja. V Tesaliji pa Grki popuščajo ugodne pozicije drugo za drugo. Če tako dalje pojde, bodo Grki kmalu prisiljeni prositi za mir. Grški generalni štab je popolnoma nezmožen za vodstvo resne vojne, drugi častniki pa tudi niso dosti izurjeni. Na Grškem so se častniki vse preveč zanimali za politiko, premalo pa za vojne stvari. Povsod je pri umikanju Grkov neki nered. Ničesa ne store, da se reši civilno prebivalstvo. Veliko nade so Grki stavili na svojo mornarico, a v vojni pa mornarica ničesa ne stori, samo nekaj turških vasij je bombardirala. Poveljniki mornarice menda sami ne vedo, kaj bi storili. Če tako dalje pojde, bodo Grki v kratkem prisiljeni prositi miru.

(**Grki prijenjujejo.**) Vseh sedanjih zmešnjav na Jutrovem, je to krivo, da so poslali Grki svoje vojake na Kreto, in jih niso na zahtevo velevlasti hoteli odpoklicati. Grški polkovnik Vasos je popolnoma svojevoljno gospodaril na Kreti. Te dni je pa Grška odpoklicala s Krete vse vojake in polkovnika Vasosa odposlala v Tesalijo. S tem je izpolnila jedno željo velevlasti. Na Kreti se pa konzuli in vojaški poveljniki pogajajo z vstaškimi voditelji glede urejenja deželne uprave. Vstaši so glede na grške poraze priljudnejši postali, če tudi se niso popolnoma udali. Pravijo, da se ne morejo ničesa vezati, dokler ne vedo, kakšni bode pravilnik za novo deželno samoupravo. To imajo tudi

prav, kajti Turkom in evropski diplomaciji ni dosti zaupati.

(**Mirovna posredovanja**) mej Grki in Turki bodo jako težavna. Velevlasti se že kesajo, da so pustili Turkom, začenjati vojno. Turki so postali silno ošabni zaradi svojih zmag in mislijo staviti jako težavne mirovne pogoje. Sultan ni zadovoljen samo z vojno odškodnino, temveč zahteva, naj se določi meja mej Turčijo in Grško, kakor je bila pred 1881. letom. To leto je Turčija na podlagi berlinske pogodbe bila odstopila znaten del svojega ozemlja. Evropske velevlasti pa mislijo, da bi bila sramota, če bi pustili, da pride pod turško vlado kaka dežela, ki se je že osvobodila turškega jarma. Vojno odškodnino mislijo Turki jako visoko zahtevati. Posebno hoče sultan, da se mu povrnejo znatni zneski, katere je dal za vojno iz svoje zasebne blagajnice. Velevlastim pa tudi ni vse jedno, koliko grška vojne odškodnine plača. Grška že sedaj ni mogla plačevati obresti od dolgov evropskim upnikom. Posebno nemški kapitalisti so vsled tega bili jako prizadeti. Vojna je Grško jako mnogo stala in sedaj naj plačujejo še znatno vojno odškodnino, potem so pa Grški posojeni kapitali popolnoma izgubljeni. Govori se pač, da bi njeno denarno gospodarstvo dali pod neko evropsko jerobstvo, kakor je Egipt. Toda to bode malo pomagalo, ko bode že vse zapravljeno. Evropske velevlasti zatorej žele, da se vojna preje konča, da bodo stroški manjši. Ponužajo se že po malo po ovinkih, da bi posredovale.

(**Vstaja na Kubi**) se baje bliža koncu. General Weyler je naznanil, da je zapadni del otoka pomirjen. Vsled tega je španska vlada predložila kraljici v podpis reforme, ki se upelejo na Kubi. S temi reformami si pa Kuba ne bode opomogla. Res se jej daje neka samouprava, ki je pa jako omejena.

Dopisi.

(**Od sv. Ane na Teharjih.**) Grki pa Turki se bijejo dolj okrog Krete, Martin Koštomaj na Teharjih pa „cajtenge“ piše. Skoro bi bil počil od smeha oni dan, ko mi je moj stari znanec oče Kovačev prinesel te najnovejši „cajtenge“ „Priprosti kmet“. Že, ko jo je mahal proti meni, videl sem, kako se mu sveti obraz, kakor bi na pustni dan vse piskre polizal in bi mu vsa špehovka mesto v usta všla za ušesa. Od daleč mi že kaže „Priprostega kmeta“ in kliče: „pušavnik“ počakaj no, da zineva katero moško, vsaj se že dolgo nisva videla in tu-le notri stoji, da so te čuki prepodili.

„Kaj vraga, kaj tacega je tiskano?“ segnem mu v besedo, pokažite no oče in se malo odahnite, pa povejte, kaj vas je tako pogrelo, da se svetite kakor „žabji pildek“.

„Jej no, misli, misli na županski stol, pa na Zepna, te me grejejo“, odgovore oče počasi. „Pa poglej, kaj stoji tule notri od tebe.“

Jaz res vzamem listič v roke pa berem: „Samo nekaj nas še v srce drega, ker radi bi poznali puščavnika v starem gradu, ker dolgi čas nam je že bilo, ko ga že nismo nekaj časa slišali, pa to se nam le čudno zdi, odkod se je ta pivjak pritepel; nekateri trdijo, da so ga v starem gradu čuki izvalili, potem pa se je tam vgnezdil ta divji čuk. Nekaj časa hodil je na Teharje kroat, zdaj pravijo da v gnezdi čepi in da izvalil bo mlade čuke. Zdaj ko so pa celjski Nemci strelali, so ga pa iz gnezda izpodili zato je pa zdaj tako nejevolno zakrutil.“ Glej ga no, mojega ljubega prijatelja, kaj mi vse ne privoščiš! Pa Martinek se je opekel, puščavnika ne vzame tako hitro slana, še manj pa mu morejo nemškutarji. I, ne kalim pa mu veselja, saj je revež dosti pretrpel in se zatajeval, ko ni mogel sestiti na županski stol.

Oče Kovač jo mahnejo naprej do grička, mene pa puste, da berem „Priprostega kmeta“. Zamišljen v te laži, pride mi ravno prav znani „Klopotec“, s katerim sva stara znanca. Jaz mu pokažem tiskane laži, a on se smeje in trdi, „že vem, že vem, kaj je notri. No tebi pušavnik tudi lahko zaupam, kako je ta reč. Vidiš, volitve se bližajo in treba je „kunšno“ ljudi razdražiti. Sejmišče je res plačal sedanjí občinski

zastop, pa kupili smo ga mi, zdaj pa jih moramo črniti, kakor da so oni to zakrivil. Ej, pa ta trava na sejmišču, o to jih grizemo. Res ni bila vredna več, kakor kakih 5 gld. in oče Resnik so pri seji, ko je župan predlagal, da se pokosi, bili hudo nasproti, ker bi baje potem ne bilo otave; in mi sedaj pravimo, da je bila vredna 50 goldinarjev in da je blagajna zgubila ta denar, ker ljudje tako ne vedo, kaj je res in jih s tem lahko zbegamo. S to kaso ali blagajno, smo jih tudi lepo vjeli. Mi smo se tožili in oni pa naj plačujejo. Zato pa se lahko pobahamo, da je bila prej polna, sedaj pa ne več. No, veš puščavnik, pa to povem le tebi, ker znaš molčati in nam pri volitvah lahko pomagaš, drugim pa nič ne govori o tem.“

„Tako je ta reč“, rečem jaz. Ja, zdaj pa že razumem. No zviti tički ste, le dobro namažite limanice ob volitvah, morda se vam vsede kak kalin nanje. Martin Koštomaju pa povejte, da ga pozdravljam in mu želim, če bode še „cajtenge“ pisal, da gre še malo v šolo, da se nauči pravilno pisat in ne bode tako mrcvaril naš lepi jezik ter vedel kje se stavi vejca, pika itd.

Vas pa, gospod urednik, prosim, obdržite to pismo za-se, ker ob času volitve se tako vidimo na Teharjih, do takrat pa se Vam priporoča
Vaš

teharški puščavnik.

(**Iz Presike pri Ljutomeru.**) Gospod urednik: iz tega kraja gotovo še niste dobili nobenega dopisa v Vaš cenjeni list, toraj oprostite, da se jaz pri Vas oglasim. Veste stara kljuka sem, in spravil sem se tudi jaz pokoro delat, tam, veste, na tisti visoki breg „Strmec“ tam, veste, g. urednik, ki raste tista žlahtna kapljica „Luttenberger“. Prav lep razgled imam, in z mojim „škorskopijum“, ki je že nekoliko polomljen prav daleč okrog vidim.

Ko enkrat od dolgega časa tako gledam, zagledal sem tam daleč v tistem Ljutomeru dva moža, ki sta se zelo važno pomenkovala.

Ker sem starec zelo radoveden, pa saj poznate, g. urednik, take stare radovedneže, podam se enkrat tje v tisti trg. Pa glejte! ravno se srečamo. Skoraj so se mi hlače tresle, ko sem nju spoznal. Bila sta, da Vam povem — „rihtar“ ali puremeister ali kako jim že pravijo tem gospodom, in eden „binkelsreibar“. Napel sem ušesa in sapo potegnil nase, ter prav vestno poslušal njune pogovore. — Hvala Bogu, da me nista zapazila, drugače bi jih dobil gotovo po „žandarsko“. —

Tisto ubogo slovenščino sta vam tako brez usmiljenja „zafrnihtala“, da je groza.

V neki gostilni je potem tisti „binkelsreibar“ „puremeistru“ nekaj pisal, pa ne vem kaj, nekaj zelo važnega je moglo biti, menda „Heimatsschein“ in „Arbeitsbuch“ in še nekaj drugega menda, in veste g. urednik vse „tajč.“

Prosim Vas g. urednik, povejte tistemu „puremeistru“ in „binkelsreibaru“ naj se gresta oba še nemščine učiti, ker eden sicer zna nekaj — ? puremeister pa čisto nič.

Naj se sramujeta, zatajevalca svojega maternega jezika, katerega bi prodala za par grošev kakor Judež Kristusa; in naj ne popivata, kajti brez dvoma gre iz občinskega premoženja.

Drugokrat g. urednik pa kaj več, za sedaj Vas pa pozdravlja

Vaš

puščavnik iz „Strmca“.

(**Sv. Ana na Krembergu.**) (Šmarnice.) Krasen dan letošnjega prvega maja je pomladil vse življenje, kako bi še pustil v postelji nas verne, ker nam je farno oznanilo napovedalo, da bodo ta dan se tudi letos počele „Šmarnice“. Da, da „Šmarnice“, v katerih se milost Božja in lepo življenje v oziru človeškega bitja — Mariji, diči leto za letom. Kaj drugega, kakor da krščansko mladiče najde tukaj priliko seznaniti lepoto, srečo čednostnega življenja in oblagrovanje milosti Božje, da se za prva navdiha in zadnje prosi. Pagani so svojo mladost peljali h kipom junakov — bi naj mi verni manj skrbeli za naše mladenče in mladike? Slišati slavo Mariji in čitanje „Šmarnic“, v odmevu Marijinih pesmic mora staro srce omladeti, kaj še le mlado. Prav tako, cerkev navadno snažno, da okusno držana je bila in je sedaj ta mesec sosobno na strani Lurške Matere

Božje, kajti tukaj se majnikova pobožnost kaj krasno obhaja. Modra glava pastirja, za povišanje časti božje radodarne roke so že popred nepričakovano storile svoje in mili glasovi slovenskih deklet z najlepših let z dobrih farnih hiš všolane in odbrane, oh te so te nazdignole: „Spet kliče nas venčani maj“ — kdo naj bi izrekel besedi, s kojimi bi se veselje in slava prvega dneva „Šmarnic“ izreči zamogla. Gotovo oni pastir čednosti mladosti, ki ne poziva mladino, osobito žensko, na „Šmarnice“; ali jih tako ne razpoloži v vsakdajnem času, da se mladost in pri nas mladost delavnega stanu, ne more z veseljem udeležiti, tak nima pravice tožiti o razposajeni mladini, in najmanj prav nebeškim Pastirjem. O naj bi se vse storilo, kar je zmožno dekleta na „Šmarnice“ opozoriti. Vsaki tržič ne prezre ta dan svoj „tagrevel“. Kadar imajo ob Jožefovem možje svojo pobožnost in o drugem dnevu — žené, se trjanči; bi se početek „Šmarnic“ naj brez navadnega vabljenja sajzenim zvonom ne imel, ko še ga maša za sejm saj tu in tam ima. Nemci uže več dni pred razdele tiskovne pole, po katerih lahko vsak pevec in pevka previdi, katera pesem bo se eden ali drugi dan pela in ne bo treba še le uha napenjati in listke v pesmarici premetavati. O naj bi se premišljevanje „Šmarnic“ precej rano čitati jelo! Na Nemškem jih imajo večer po delu, pri nas jih imamo zjutraj pred delom. Naj bi se ja tako vrstile, da bi saj večina udeležnikov že spet lahko bila doma pri skupnem zajutreku t. j. ob 7 uri. Naj bi se toraj ako je več maš, saj pred drugo čitalo. Kajti eno mašo in še premišljevanje dovoli verni gospodar svoji dekli, dober oče svoji hčeri, več časa ne premore. Žena, ki toži; pa tako zgodaj, jaz ne morem svojega dela popred opraviti, ti ostani doma! Po delavnikih v cerkev iti, mora biti prost potrebnih domačih opravil.

„Le kliči nas venčani maj,
K Mariji nas kliči v svet' raj!
Da večno veseli
Bi slavo tam peli
Mariji, o Jezus nam daj!“

Narodno-gospodarske novice.

Posojilnice in gospodarske zadrage.

Poleg posojilnic se je na Slovenskem osnovalo še nekaj gospodarskih zadrug, katere se ne pečajo v prvi vrsti z denarnim prometom, ampak da na druge načine pospešujejo kmetijski napredek s pomočjo zadrugnega zakona z dne 9. aprila 1873. Tako gospodarsko ali kmetisko zadrugo so nedavno osnovali v Celovcu za ondotno okolico. To bode torej prva slovenska zadruga te vrste na Koroškem. Na Štajerskem pa menda gospodarske zadrage, t. j. registrirane zadrage v smislu podružnega zakona, še kar nobene nimamo, če ni lesna zadruga v Št. Lovrencu na koroški železnici zadruga take vrste, in če ta zadruga sploh še čvrsto deluje, kakor je to storila pred nekaterimi leti. Kmetijskih društev je pač nekaj na Spodnjem Štajerskem; te so osnovane kakor druga društva* v smislu društvenega zakona. Nekatere so v slovenskih rokah in tudi dobro delujejo v raznih strokah, sadjarskih ali vinarških. — Na Primorskem je poleg kmetijskih društev tudi več kmetijskih zadrug že za sadjarstvo, vinarstvo in mlekarstvo. Na Kranjskem jih je pa še več. V tej deželi sicer kaj dobro za kmetijstvo deluje c. kr. kmetijska družba z glavnim odborom in z obilnimi podružnicami vred. Poleg teh pa je še nekoliko samostalnih društev kmetijskih, in v najnovejšem času se je osnovalo še več gospodarskih zadrug, t. j. registrovanih zadrugnih kmetijskih firm. Snovanje slednjih smatramo skoro za tako velik napredek pri našem narodnem gospodarstvu, kakor snovanje posojilnic. Nimam tukaj pa v mislih konsumnih društev na kmetih, katera so se tudi osnovala kot registrirane gospodarske zadrage. Taka društva, katera svojim članom samo živila preskrbujejo, niso še toliko potrebna, kakor prave gospodarske zadrage, katere pospešujejo promet, t. j. kup in prodajo gospodarskih predmetov. Te slednje zadrage utegnejo veliko koristiti, ako so v pravih rokah in

* „Zadrugam“ dajemo mi prednost pred „društvom“, kedar se snuje korporacija za gospodarstvo, denarno, kmetijsko ali obrtno.

ako imajo potrebno obrtno glavnico. Treba je takim gospodarskim zadrugam kakor veletržcem, da utaknejo v svojo kupčijo precejšno svoto. Take svote pa gospodarske zadrage vsaj prvotno nimajo na razplaganje, če tudi je precej članov svoj delež, ki ne more velik biti, v gotovini vplačalo. Novim gospodarskim zadrugam je marveč treba, da sežejo od začetka pod pazduho kapitalisti ali denarni zavodi. Denar kapitalistov je pa navadno predrag. Ostanjejo torej le posojilnice, katere so itak poklicane že po svojih pravilih, da podpirajo dobrodelne zavode. Nekatere posojilnice, osobito one po Raiffaisenovih načelih imajo pa celo naravnost odločilo v svojih pravilih, da pospešujejo ustanovitev gospodarskih zadrug in da slednje podpirajo. In na Kranjskem opazujemo veselo prikazen, da se na krajih, kjer so posojilnice že, ustanovljajo tudi gospodarske zadrage, n. pr. v Žužemberku, Horjulu in drugod. — Ako se bodo in kadar se bodo v takih krajih okrepcale posojilnice, podpirale bodo — to smo prepričani — gospodarske zadrage v korist ubogega kmeta. Kakor so po naših še vedno preveč nemških mestih in trgih posojilnice podpirale omikane Slovence s tem, da so za nje napravile „Narodne dome“, s čemur so slovenstvu neizmerno koristile; tako naj bi se na kmetih, kjer ni slovenstvo, ampak le dobro kmetovalstvo v nevarnosti, podpirale od posojilnic nove gospodarske zadrage. — Samo to se je bati, da bode v tako majhnih krajih, kjer ste kar dve zadrugi (posojilnica in gospodarska zadruga), premalo delavnih in izobraženih domoljubov, da bi vspešno vodili oba važna zavoda. Želimo le, da ne bi bila naša bojazen opravičena.

Kako naj kmet kupuje umetna gnojila.

Nedavno naš kmet o umetnih gnojilih ničesa vedel ni. Zemlja še ni bila tako izsesana in zadostoval je hlevski gnoj. Dandanes je drugače. Zemlja je izmozgana in delavci so dragi in mora torej kmet gledati da več pridelja, posebno, ker je pala cena njegovim pridelkom. Poleg tega se je začela pridelovati tudi sladorna pesa in nekatere druge trgovske rastline, ko zahtevajo poleg hlevskega tudi umetnega gnoja. Zato je potreba, da kmet dandanes zna kupovati umeten gnoj.

Kakor pri vsem, se tudi pri prodaji umetnega gnoja vrše velike sleparije. Primešajo se večkrat stvari, ki nimajo nobene gnojilne vrednosti.

Zato se pa umeten gnoj ne sme kupovati kar na vago, kakor se sedaj običajno godi. Zahteva naj se vselej, da se pove, koliko je gnojine stvari v gnoju in po koliko se proda to gnojilno snov. Druge nepotrebne primesi naj se ne plačajo.

Pri čilskem solitru vprašaj za koliko kilogramov solitrovega dušča se jamči in če je so liter prost škodljivega perklorata.

Pri žveplenokislem amonjaku vprašaj za koliko amonjakovega dušča se jamči in po čim je. Nadalje poizvedi, če je gnoj prost škodljivega rodana.

Pri koščeni moki je tako poizvedeti, za koliko limovega dušča se v njej jamči in koliko velja kilogram tega dušča. Nadalje moraš poizvedeti, za koliko hostne fosforne kisline se v njem jamči, in koliko fino je zmleta?

Pri Tomaževi žindri je treba vedeti, za koliko citratnoražtopljive fosforne kisline se v njem jamči, po čim je ta kislina in za koliko fine moke se jamči.

Pri hajnito se pa vpraša, koliko je v njem kalija in po čim je.

Na ta način kupujejo kmetje umetni gnoj tudi drugod. Tovarne za umeten gnoj so v Nemčiji že vajene, da se ne postavljajo le za čisto gnojilo. To se bode dalo tudi pri nas doseči.

Kmet v takem slučaju da kupljeni gnoj preiskati pri kmetijskem kemičnem poskuševališču in plača samo gnojilne snovi, ki so v njem.

Končno še priporočamo, naj se kupuje umeten gnoj na debelo. Na drobno so cene dosti višje. Zato naj se več kmetov združi za nakup umetnih gnojil. Kadar se osnujejo kmetijske zadrage, bodo lahko te prevzele nakupovanje umetnega gnoja.

Razne stvari.

(Umrli je) v soboto v Brnu operni pevec K. Trtnik. Pokojnik je bil rojen ljubljanski Slovenec in je že bil dosegel lepe uspehe na tujih gledališčih. Bolehal je že dalje za sladorno grižo. Ta bolezen se mu je na močno izhujšala, ko je bil na gostovanji v Gradcu in so nemški in italijanski burši iz narodnega sovraštva bili uprizarili proti njemu veliko demonstracijo.

(Strašni požar v Parizu) Dne 5. maja t. l. nastal je grozen požar v dobrodelnem bazaru v Parizu. Vse mesto je silno razburjeno. Doslej je dognano, da je zgorelo 115 oseb, 185 oseb pa je nevarno ranjenih. Mej mrlički je mnogo redovnic, katere so delovale kot prodajalke v bazaru. Trupel skoro ni moč spoznati. Pri neki zgoreli dami se je dobila denarnica, v kateri je bilo 50 000 frankov popolnoma nepoškodovanih. Bazar je dajal vsako leto po 600 000 frankov čistega dobička, kateri se je razdelil mej 22 dobrodelnih zavodov. Ni dvoma, da je zgorela tudi vojvodinja d'Alençon, sestra avstrijske cesarice, katera se je pred požarom mudila v bazaru in je od tukaj izginila; gotovo je mej tistimi mrlički, kateri so tako zgoreli, da jih ni možno spoznati.

(Poroka deda, očeta in hčere) na isti dan se je vršila v Dalhundenju. Tesar Ivan Martz, star 78 let, in njegova žena sta praznovala zlato, njun sin, tesar Karl Martz in njegova žena srebrno, teh dveh hčerk pa svojo navadno poroko. Nemški cesar je poročence obdaril.

(Katoliško-politično društvo za vranski okraj) se je ustanovilo v Šentjuriju ob Taboru. Namen društvu je ohraniti verske, narodne in državljanske pravice slovenskega naroda, podučevati ljudstvo v političnih in gospodarskih rečeh. Osnovni shod bo v nedeljo 9. maja v Šentjuriju ob Taboru.

Koledar.

Petek (7.) Stanislav, škof. — Sobota (8.) Prikazen Mihaela nadang. — Nedelja (9.) 3. povelikonočna. — Ponedelj. (10.) Antonin, škof. — Torek (11.) Mamert, škof. — Sreda (12.) Pankracij, m. — Četrtek (13.) Servacij, škof. — Prvi krajec dne 9. ob 10. uri 35 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 8. maja v Poličanah (za svinje) in v Polju. Dne 10. maja v Šmarjah, Arnovžu in Brežicah. Dne 12. maja na Planini, v Slov. Gradcu in Imenem (za svinje). Dne 13. maja na Bregu pri Ptujju (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 1. maja 1897:	59, 70, 90, 10, 74
Dunaj " " "	23, 50, 90, 51, 53

†

Tugepolni naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je Vsegamogočnemu dopadlo našega preljubega sina, oziroma brata, svaka, gospoda

Anton Pernet,

notarskega kandidata in rezervnega častnika 79. pešpolka

danes ob 8. uri zvečer, previdnega s sv. zakramenti za umirajoče, v 28. letu njegove starosti v boljše življenje poklicati.

Pogreb blagega, nepozabljivega rajncega bode v soboto, dne 8. t. m. ob 9. uri dopoldne.

Gornjigrad, dne 6. maja 1897.

(103) Žalujoča rodbina.

Zahvala in prošnja.

Vsem gospodičnam, kakor tudi gospodom, ki so do sedaj peli pri farni cerkvi v Celji, izrekam iskreno zahvalo, posebno za vdeležitev o velikonočnih praznikih. Ker se bližajo binkoštni prazniki in Sv. Rešnje Telo, priporočam se zopet ter naznanjam ob enem, da bodo pevske skušnje za imenovane praznike vsako sredo in soboto od 7. do 8. ure zvečer v cerkveni hiši kakor po navadi.

Mestni orglavec.

Zahvala.

Pogorela so mi dne 19. sušca t. l. 4 poslopja, katera sem imel zavarovana pri banki „Slaviji“; generalni zastop te banke je škodo takoj cenil in mi tako točno in povoljno izplačal, vsled česar si štejem v prijetno dolžnost, da se zgoraj imenovani zavarovalnici na tem mestu javno in najtopleje zahvaljujem in da to zavarovalnico, ki je vsega zaupanja vredna, vsakemu najtopleje priporočam.

Na Klancu pri Dobrni, dne 25. aprila 1897.

Ivan Pintar, l. r.

Mihael Golob, l. r.
posestnik.

Podpisano županstvo priporoča društvo banko „Slavijo“ kot najkulantnejšo od vseh zavarovalnih društev v Avstriji.

Županstvo na Dobrni, dne 25. aprila 1897.

Jožef Kok, l. r.
župan.

Zaloga (Confection)

narejene obleke
za gospe in gospodične
v Celji

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priloga za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej
spomladanski jaket od	8 " "	" "	" "
vremenski plašč od	8 " "	" "	" "
suknena jopa od	3 " "	80 " "	" "
porhantna bluza od	1 " "	" "	" "
porhantna obleka od	2 " "	60 " "	" "

Z velespoštovanjem

(48) 10-7

Karl Roessner.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem z njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem maja v „Narodnem domu“ trgovino s špicerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špicerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti št. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

(135) 52-45

„Pri dobrem pastirju“!

Narodni kolesarji pozor!

Ivan Rebek ključarki mojster v Celji

Poljska ulica št. 14

ima v zalogi bicikle vseh zistemov ter jih prodaja po najsolidnejših cenah in ugodnimi pogoji. (59) 10-7

Narodni kolesarji pozor!

Pristno žganje

domačih pridelkov

razpošilja po 4 litre franko na vsako avstrijsko pošto, in sicer:

Brinjec za	gld 5-
Konjak za	8-40
Rum za	3-80

Franc Goričar

v Letušu

(52) 4-3

pošta Rečičkavas na Paki.

Bolj po ceni

kakor pri meni
obleke

si ne more nikdo omisliti
bodisi iz sukna ali iz štruksa. Lepše delo, kakor pri meni, dobiti tudi ni drugod in boljše delo, kakor pri meni, na deželi ni iskati. Za izbrati je toliko možno, da lahko vsakemu postrežem po želji. Kdor ne verjame, pozovem, da se prepriča in me obišče.

Z velespoštovanjem

Anton Cerovšek

(62) 6-6

krojač v Zaderzah, Šmarje pri Jelšah.

Učenec

ki je dovršil meščansko šolo ali pa par razredov gimnazije ali realke, je krepak in zdrav ter poštenih staršev, sprejme se takoj v

trgovini Dragotin Hribar-ja v Celji.

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sezani

(južna železnica)

Črno in belo pristno vino

po 23 in 28 gld. hektoliter.

(257)

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan
od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure
popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emalom
po americkanskem sistemu brez vsakih
bolečin in garantuje za najpopolnejšo
izvršitev. (10) 24-3

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

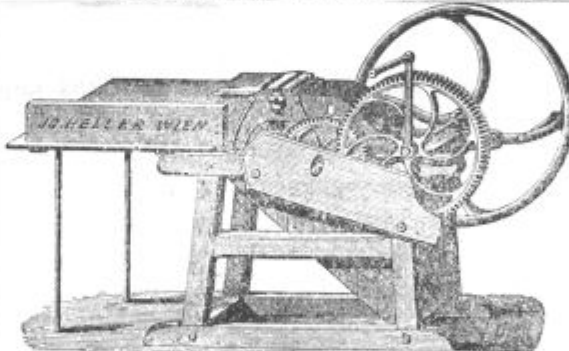
— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Vse stroje za poljedelstvo.

Vnovič znižane cene!

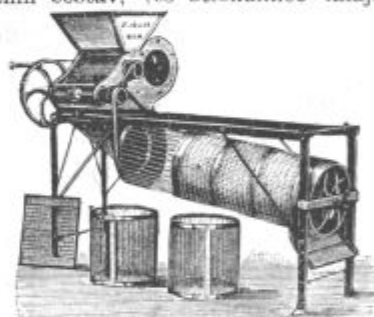
Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestavi Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro ono tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoznačnice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II₂ Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznane. Njegova znamenja so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime „Zaheri“.

Celje:	Tram in Stiger	Sevnica:	Zwenkel & Cmp.
„	Aloizij Walland	Planina:	Lud. Schesche-k
„	Viktor Wegg	„	F. Wambrechtsteiner
„	Anton Kolenc	Gornji grad:	Jakob Božič
„	Fran Janesch	Poličane:	Ferd. Ivanus
„	Milan Hočevar	„	A. P. Krausdorfer
„	Ferdinand Pellé	„	Anton Schvöelz
„	Josip Matič	Mozirje:	Leopold Vukič
„	Anton Ferjen	Pristorja:	Marija Suppanz
„	Friderik Jakovitch	„	nl. Suppanz
„	L. Leo Hannak	Brežice:	Fran Mathes
„	Karel Gela, lekarna	„	Varlec & Umek
„	Fran Zanger	Žalec:	Adalb. Globočnik
„	Topoljak & Pečnik	St. Jurij:	Fran Kartin
„	A. Mareck, lekarna	„	J. F. Schescherko
„	Fran Rischberg	St. Lovrenc:	Elia Tu-in
Vranksko:	Ivan Pauer	„	Jos p Wagner
Konjice:	Jurij Michay	„	Janez Lusi-hnigg
Vojnik:	Fr. Zottl	St. Paul:	Norbert Zanier
Hrastnik:	Aljoša Bauerheim	Trbovlje:	Konsumno društvo
„	Konsumno društvo	„	J. M. Krammer
„	Josip Wouk	„	Fran Pollak
Ljubno:	Fr. H. Pet k	„	Rob. Stenowitz
„	Janez Flupic	Vitanje:	Anton Daklin
Sevnica:	A. Fabiani	Videm:	Ivan Novak
„	S. F. Scholt	Velenje:	Karl Tischler
„	Ludovik Smole	Zibka:	Janez Založnik
Laško:	Andrej E. shacher		

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.